

Josep M. SALVATELLA.
De la pàtria més bella i estranya.
Braú Edicions.
Olot, 1998, 165 pàg.

Catalunya des de l'escó

AQUEST LLIBRE ÉS UN RECALL de 48 cròniques parlamentàries que Josep M. Salvatella, alcalde de Llançà i diputat al Parlament de Catalunya, va escriure durant una legislatura i mitja.

Les reflexions personals de Salvatella sobre els diputats i la feina que fan al Parlament, sovint molt agudes («Aviat començarà la cacera per aquestes muntanyes. Al Parlament ja s'ha aixecat la veda. I han caigut les dues primeres peces» pàg. 73), donen una visió completa dels seus problemes i les seves tasques (els desplaçaments a Barcelona, les sessions, els debats, les esmenes, les interpel·lacions...).

Destaca l'article en què analitza les capacitats oratòries de diversos diputats i n'estableix una tipologia irònica: els exactes, els anàrquics, els narcisistes, els

enginyosos i els entrotllats, la seva feina i capacitat política... També sobresurt, a causa de la seva comicitat, l'article dedicat a les cites i citacions del Parlament. Als comentaris i les reflexions de Salvatella no hi falten mai ni la ironia ni les referències literàries (com el mateix títol del llibre, extret d'una poesia d'Odisseu Elitis).

Les activitats parlamentàries, definides com «una batalla dialèctica, un combat sense sang, bell, incruent», serveixen per descobrir les idees i reflexions sobre una identitat, la catalana, que tal com diu l'autor «es mou entre desitjos, esperances i contradiccions», entre la bellesa i l'estranyesa del títol.

Jordi Cornellà Detrell

Maria Lluïsa Cortada
ANSELM VIOLA
COMPOSITOR, PEDAGOG,
MONJO DE MONTSERRAT
(1738-1798)

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Maria Lluïsa CORTADA.
Anselm Viola. Compositor, pedagog, monjo de Montserrat (1738-1798).
Biblioteca Abat Oliva, 204.
Publicacions de l'Abadia de Montserrat (amb la col·laboració de la Diputació de Girona i l'Ajuntament de Torroella de Montgrí).
Barcelona, 1998. 512 pàgines.

La música d'un gironí a Montserrat

EL FRUIT DE DIVERSOS anys d'estudi pacient i laborioses recerques ha acabat donant lloc –i no podia ser d'altra manera– a la publicació d'aquest llibre. No només és el resum d'una tesi doctoral aprofundida, sinó també el resultat de la voluntat d'apropar al públic interessat un resum de l'estat actual dels estudis sobre la música catalana del XVIII, un moment històric al qual la Universitat Autònoma de Barcelona dedica tota una línia d'investigació, i que es revela cabdal com a conclusió d'etapes anteriors i com a factor de comprensió de l'evolució que se'n va seguir. No cal dir que, en aquest marc, l'escola musical del monestir de Montserrat hi ocupa un lloc preminent i que Anselm Viola en va ser un dels mestres principals (entre els quals figurava Benet

Julia, nascut, com ell, a Torroella de Montgrí).

Maria Lluïsa Cortada ha dotat, però, aquesta obra dels elements necessaris per fer-la interessant, també, als ulls del qui no és un entès ni un erudit musical. Al voltant de la figura d'Anselm Viola, del seu treball com a músic i del registre exhaustiu d'altres músics montserratins, ofereix una visió quasi pictòrica del monestir on va treballar, de la situació musical i cultural de Catalunya, de l'univers d'idees en què es movien uns homes, en el lent camí cap al món contemporani.

De tota manera, es fa evident que l'autora ha treballat des de la perspectiva del músic pràctic, de l'interpret àmpliament reconegut que és, i per això s'interessa de forma especial per la situació i uti-

lització dels instruments musicals de l'època, pel seu repertori, per l'evolució i influències d'aquest, etc.

En un país musicològicament poc normalitzat, on resten pendents els catàlegs d'altres autors igualment significatius i a vegades més recents, on la majoria d'arxius mantenen el material musical sense condicions i sense classificar, on l'edició musical de recerca depèn sovint de casualitats i voluntarismes impagables, l'aparició d'un estudi com aquest és ja una bona notícia pel sol fet d'existir. Sigui ben vinguts els diversos suports que ha rebut, l'avinentsa del segon centenari de la mort del pare Viola però, sobretot, el que suposa com a avenç en el tractament digne i científicament correcte del nostre patrimoni musical.

Joan Gay i Puigbert